

PRAMENĚ

FARNOSTĚ MARTIN-SEVER

Marec 2013, ročník 13

PÁPEŽSKÉ KONCILY V DEJINÁCH CIRKVI

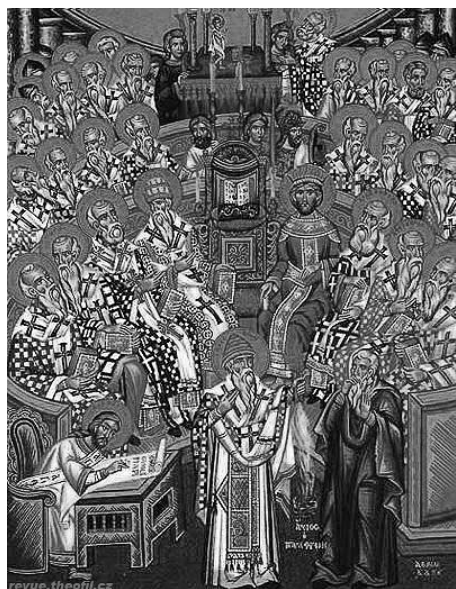
*Rok viery, ktorý práve prežívame, je zároveň pripomienkou 50. výročia otvorenia II. vatikánskeho koncilu. Zo všetkých strán sme vyzývaní k tomu, aby sme sa pri tejto príležitosti oboznámili bližšie s jeho priebehom, závermi i odkazom pre dnešok. Kde však nájsť zdroje, ktoré by k nám prehovorili jednoducho a zreteľne, tak, aby sme aj zložitým veciam porozume-
li?*

*Za jeden z takýchto zdrojov považujeme prednášku o. Jozefa Možešiška, ktorý pred-
stavil nielen II. vatikánsky koncil, ale i ostatné koncily v dejinách Cirkvi na žilinskom diecéz-
nom stretnutí pre angažovaných laikov. Z jeho slov vyberáme:*

Katolícka cirkev uznáva celkovo 21 koncilov. **Prvých 8 koncilov sa konalo v prvom tisícročí a ich závery rešpektujú ako katolíci tak i pravoslávni.** Na týchto konciloch sa pápež nikdy nezúčastnil, maximálne tam poslal svojho legáta. Koncil vždy zvolával byzantský cisár so sídlom v Carihrade – v tom čase bol Carihrad (dnešný Istanbul) „stredom sveta“ a centrom kultúry. V záujme cisára bolo, aby bol v krajine poriadok, keďže problémy Cirkvi boli zároveň aj problémami štátu.

Prvé koncily vždy **riešili vieroučné otázky. Odsúdili bludy**, ktoré prenikali do učenia Cirkvi – najväčší vplyv mal **arianizmus**, ktorý odmietal, že Ježiš je Bohom a **pelagianizmus**, ktorý odmietal náklonnosť človeka k dedičnému hriechu. Naopak tvrdil, že človek je natoľko morálne silný, že musí vlastnou vôľou vybojovať boj s pokušením a neupadnúť do hriechu. Najznámejším bojovníkom proti bludu pelagianizmu bol svätý Augustín. Z prvých koncilov v dejinách Cirkvi máme aj tzv. **rozšírené (nicejsko-carihradské) vyznanie viery**: „Verím v jedného Boha, Otca všemohúceho, Stvoriteľa neba i zeme, sveta viditeľného i neviditeľného..“

Po rozkole, kedy došlo k **rozdeleniu Cirkvi na Východnú (ortodoxnú) a Západnú (r.1054)**, sa už pravoslávne Cirkvi na zasadaniach nezúčastňovali a rozhodnutia koncilov neakceptovali. Otázky, ktoré sa na

I. nicejský koncil odsúdil bludy a formuloval Vyznanie viery

stredovekých konciloch riešili, mali častokrát **nielen vieroučný, ale i politický charakter.**

Koncily tohto obdobia vždy zvolával pápež, s výnimkou dvoch. Tieto dva koncily sa konali v dobe veľmi napätej - bolo to **obdobie pápežskej schizmy**, kedy súčasne bolo v Cirkvi viac pápežov a nikto nevedel, ktorý z nich je ten pravý. Aj mnohí svätci tej doby mali „svojho“ pápeža, ktorého v dobrej vôli podporovali. Schizmu v Cirkvi sa rozhodli vziať do rúk významní teológovia, zástupcovia univerzít a štátnej moci, ktorí koncil zvolali. Žiaľ, situáciu vyriešili spôsobom, ktorý jediný považovali za východisko: **odvolali troch existujúcich pápežov a sami zvolili štvrtého. Ale koncil nemá právo odvolať pápeža. Zachovali sa tak, ako keď deti nemajú rodičov a sami sa rozhodnú rodičov si nájsť.** Jeden z týchto dvoch koncilov (Kostnický 1414-1418) je tiež neslávne známy tým, že odsúdil Jána Husa.

Vo veľmi náročnej dobe sa konal aj **Tridentský koncil** (1545-1563). Bolo to obdobie, kedy sa kresťania vyčerpávali vzájomným handrkovaním sa medzi sebou, vznikali náboženské vojny. **V tomto období vystúpil Martin Luther so svojimi otázkami, na ktoré nedostal uspokojivú odpoveď.** Na to opustil Katolícku cirkev nasledovaný množstvom veriacich. Tridentský koncil na problémy doby reagoval, avšak riešil ich spôsobom, ktorý možno prirovnať k tomu, ako keď je na dome deravá strecha a vonku práve leje. Prvé a jediné, čo mohol urobiť, nebola oprava strechy, ale podloženie hrncov, aby nenastala v dome potopa. Tak i Tridentský koncil **riešil iba najakútnejšie problémy Cirkvi a mnohé iné iba „zakonzervoval“, zastabilizoval, niečo striktné zakázal, niečo nariadil, jednoducho povedané v Cirkvi „upratal“.** Ale v skutočnosti sa tým **Katolícka cirkev zastavila a okolitý svet jej začal utekať.**

V línii Tridentského koncilu pokračoval i **I. vatikánsky koncil** (1869-1870), bol však len krátky. **Schémy pripravené k rokovaniam boli ťažké a nejasné a koncil ostal nedokončený.**

Ján XXIII., u ktorého sa myšlienka zvolať nový koncil zrodila spontánne, odmietal, aby tento prebiehal v duchu predchádzajúcich. To, že sa nestotožňuje so závermi I. vatikánskeho koncilu, dal najavo i tým, že za miesto konania koncilu si vybral Baziliku sv. Pavla v rímskom obvode Ostia a koncil chcel nazvať Prvým ostijským. Na nátlak Vatikánu však Ján XXIII. zo svojej predstavy ustúpil. Koncil sa konal nakoniec v Bazilike sv. Petra a vstúpil do dejín ako II. vatikánsky.

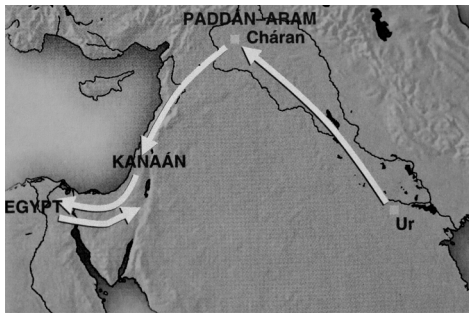
(dokončenie v budúcom čísle)

Ján Pavol II. v Banskej Bystrici (2003)

ZA OTVORENÝMI DVERAMI

„Kto nechal otvorené tie dvere?“ opýtal sa podráždene jeden monsignore, ktorý sprevádzal Jána Pavla II. na jeho ceste do Írska. Pápež totiž, keď videl pootvorené dvere a vo vnútri miestnosti vyloženú Najsvätejšiu sviatosť, vkĺzol dnu a ostal tam hodnú chvíľu sám. Následkom toho prišiel na stretnutie s írskym premiérom s polhodinovým meškaním.

Napriek tomu Abram poslúchne Boží hlas, ktorý mu hovorí: „**Odíď zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem.**“ (12,1) Až neskôr sa Abram dozvedá, že tá krajina sa stane jeho vlastníctvom. (15,7) Sám však nikdy neuvidí naplnenie tohto prísľubu - krajina nebude hneď jeho, ale až v neskorších pokoleniach. Keď Abram opúšťal Cháran, mal 75 rokov. (12,4)

Dom otca v starovekom svete tvorili priami pokrvní príbuzní (rodičia, manželky, slobodné deti, ženatí synovia a ich ženy a deti) a ďalšia rozvetvená rodina, vrátane otrokov a nájomníkov a ich rodín. Najvyššiu autoritu mal otec (pater familiaris), ktorý mal zodpovednosť za všetkých v dome – za zabezpečenie živobytia, za vydaj dcér a hľadanie neviest pre synov, za udržanie potomstva po zosnulom, za vykonanie krvnej pomsty, za vykupovanie členov domu z otroctva. Extrémnym prípadom zodpovednosti bolo kameňovanie nepoddajných detí.

V kmeňových spoločnostiach boli všetky domy vo vzájomnej blízkosti a tvorili akoby malé „sídlišká“.

Cháran sa nachádza na území dnešného Turecka. Pre túto chudobnú rázovitú dedinu sú typické hlinené domčeky s kuželovitými strechami, aké sa stavali aj za čias Abraháma.

„Pane, Bože, čože mi dáš? Veď ja odídem bezdetný a dedičom môjho domu bude damažský Eliezer.“ (15,2) Eliezer bol verným Abramovým sluhom a možno predpokladať, že Abram mal v úmysle urobiť ho po svojej smrti dedičom. Abram odkrýva pred Bohom hlbokú ranu vo svojej duši. Zápal, s akým hovorí s Pánom, prezrádza vrenie jeho myšlienok. Avšak Božia láska, ktorú Abram precítiuje, dáva mu odvalu, aby hovoril s Pánom otvorene a žiadal požehnanie. Ako odmenu dostáva prislúbenie potomstva, ktoré vyjde z jeho lona. **„Pozri na nebo a spočítaj hviezdy, ak môžeš! Také bude tvoje potomstvo!“** (15,5)

Tradícia nazýva Abraháma otcom vo viere. Opustil istoty priestoru – miesta, kde sa cítil byť istý. Opustil istoty času. Vytrhol sa z reťaze príbuzenstva, ktorá mu zabezpečovala stabilitu. Opustiť dom svojho otca znamenalo zároveň pre Abrama zanechať všetky sociálne istoty, ktoré vo vtedajšej spoločnosti zabezpečovala rodina, nie štát. „Oprel“ sa o budúcnosť, tú však nemohol odvodiť od predchádzajúcich istôt.

Jeho cesta viery sa tak stáva predobrazom pre naše životné príbehy – pre naše hľadanie, strachy, neistotu, osamelosť. Povzbudzuje nás byť neustálym pútnikom vo viere, neustálym hľadačom Boha. Neusadiť sa na mieste v domnienke, že sme definitívne našli Boha - že vo vzťahu k nemu máme všetko jasné a vybavené.

(zdroj: Komentár k Starému Zákonu: Genezis, Po stopách patriarchov – komentáre Jána Majerníka)

NA ZAMYSLENIE

Doteraz som mal pevnú pôdu pod nohami, „mám život vo svojich rukách“, hovoril som si. Ale teraz mi preteká pomedzi prsty. Zdá sa mi, že padám... Kam? Bože môj, do akej priepasti? Pýtam sa ťa... Drž ma ty sám vo svojich rukách! Buď mi oporou, dodávaj mi istotu! Nes ma, pretože tebe dôverujem, Bože môj!

Knut Wenzel Backe

Vo svojom kresťanskom živote sme pokúšaní ísť po ceste bezpečnej, priamej, po akejsi duchovnej autostráde. A nárokujeme si na to, aby bola dobre osvetlená – aby sme poznali odpovede na všetky naše problémy. Chceme svetlo bez akejkoľvek tmy, a pritom celú večnosť budeme mať na to, aby sme mohli hľadiť do svetla bez tieňa.

Alessandro Pronzato

Niekedy žije človek svoj život ako rybička v akváriu – stále v pohybe, ale stále bez cieľa.

biblický aforizmus

Nie je dôležité, aby sme kráčali, ale kto pôjde s nami.

Prado Flores

O MODLITBE SRDCOM

V poslednej dobe som si zvlášť uvedomovala, aká je pre mňa dôležitá jednoduchá a úprimná modlitba srdcom. Pomohol mi k tomu aj nasledovný príbeh bezdomovca Paula, ktorého často bolo vídať, ako žobre pred jedným kostolom v Paríži. O Paulovi bolo známe, že fľaška je jeho vernou spoločníčkou a aj z farby jeho pokožky sa dalo usúdiť, že jeho pečeň je na tom veľmi zle. Ľudia z jeho štvrte tušili, že už dlho medzi nimi nebude, ale nikoho to nejako zvlášť netrápilo.

Raz sa mu zo súcitu prihovorila jedna pani z kostola, ktorá si všimla, že skoro ráno pravidelne opustí svoje miesto pred bránou, vojde do kostola a tam si sadne na stoličku úplne vpredu pred svätostánkom. Opýtala sa ho: „Paul, čo tam robíte, keď tam sedíte aj viac ako hodinu bez pohnutia? Nemáte ani ruženec, ani modlitebnú knižku, ako sa modlíte?“

„Ako sa modlím?“ zadivil sa Paul. „Od detstva, kedy som chodil na náboženstvo, som už zabudol všetky modlitby. Ani na jednu si už nespomínam. Ale ráno idem k svätostánku, kde je Ježiš celkom sám (pozn.: kostoly vo Francúzsku zívajú prázdnotou) a poviem mu: „Ježišu, to som ja, Paul! Prišiel som ťa pozrieť... A potom zostanem chvíľku len tak... aby nebol sám.“

Paul mi pomohol uvedomiť si, že Boh nás pozýva k tomu, aby sme trávili čas s ním veľmi jednoduchým spôsobom. Srdcom. To iba my si myslíme, že pri tom musíme povedať veľa slov.

Jarka Kucejová

Je zlé, ak sa modlitba stáva rečením. Ešte horšie je, keď svoju modlitbu začneme obdivovať. Aj vo svojej komôrke dokážeme urobiť z modlitby divadlo. Vtedy, keď počúvame sami seba, keď si vychutnávame, ako nábožne som sa modlil!

Ján Chryzostom Korec

PRÍBEH ZO ŽIVOTA - ŽIVOT NA KOLESÁCH

Elenka je mladé žieňa, ktoré má dušu dieťaťa v tom najkrajšom zmysle. Čistú a nedeformovanú. Keď mala rok a pol, postihla ju mozgová obrna a teraz žije svoj život na vozíku.

Toto sú útržky z rozhovoru s ňou cez Skype:

„Kedy si začala chodiť?“

„Keď som mala šesť rokov. Teraz chodím len s pomocou bariel, dlhšie trasy musím absolvovať na vozíku.“

„Hnevala si sa niekedy, že si chorá?“ Odpoveď dlho neprichádzala.

„Spočiatku možno, trochu. Prídeš ma navštíviť?“

„A aké máš vlastne diagnózy?“

„No, okrem mozgovej obrny ešte skoliózu, epilepsiu, reflux a tak... Prídeš?“

„Niekedy prídem, možno. Kam si chodila do školy?“

„Začala som v Košiciach v Ústave pre telesne postihnuté deti a mládež a potom ešte tri roky na SOU ako ručná vyšívачka. Ale nevyšívam. Keď prídeš, budem veľmi rada.“

„A kto ťa naučil pracovať s počítačom?“

„Predsa v škole. Bola som najlepšia v triede. Mám aj vyznamenanie. A povozila by si ma na vozíku?“

„Elenka, neviem, bála by som sa, že ťa prevrátim. Aj dcéra mi ako maličká vypadla z kočíka. A kolkých ľudí poznáš?“

„Ja by som ti nevypadla. Mám zopár kamarátok a asi desať ľudí na Skype.“

„A koho máš najradšej?“ Opäť odpoveď dlho neprichádzala.

„Ako myslíš, koho mám najradšej, predsa všetkých. Ty by si ako odpovedala?“

Začervenala som sa pred monitorom. Elenka, nechci vedieť, ako ja viem mať či nemať ľudí rada. Radšej som mlčala. Z druhej strany sa ozvalo:

„A nemáš nejakú báseň o Tescu?“

„O Tescu?“ vyprskla som. „Kto by už len písal báseň o Tescu?“

„No, u nás v Krompachoch otvárajú Tesco a ja chcem napísať nejakú báseň. Vieš, ja mám v živote veľké šťastie. Mňa vždy v tombole vyžrebujú. Aj nedávno som vyhrala veľkého plyšáka.“

A neskôr mi poslala Elenka i krátky e-mail o svojom pohľade na život a ešte jednu krátku básničku:

Z MÔJHO DETSTVA:

Z rúk milovaného človeka prijímame oboje – najväčšie šťastie i priepastnú bolesť. Volám sa Elenka, narodila som sa v poradí ako druhá svojim šťastným rodičom. Bola som zdravé a usmievavé dieťa až do chvíle, kedy nastal v mojom živote zlom. Ako jeden a pol ročnej mi lekári zistili, že mám detskú mozgovú obrnu. Ja som bola ešte len dieťa, ale rodičia to veľmi ťažko prijímali. Často sa hádali a zvalovali vinu jeden na druhého. To bolo pre mňa prostredie, ktoré ma zraňovalo napriek tomu, že som mala veľmi rada svojich rodičov. Neskôr som sa aj ja sama začala zamýšľať nad tým, že prijať vlastné utrpenie, nezabuchnúť dvere a vpustiť nádej je veľmi ťažké. No Pán Boh mi dal poznať, že mám veľkú cenu v jeho očiach, že on presahuje moje cítenie a chápanie a že má nekonečne veľa možností, ako mi darovať podiel na tom dobrom, čo má on pre mňa pripravené.

SPOVEĎ PRE MAMU

Chcela by som, drahá mama, obe ruky zopnúť.

Chcela by som hocikedy aj pred teba klaknúť,

vyrozprávať, vyžalovať, povedať ti všetko:

že som tvoje veľké dieťa, a nie malé decko.

Viem, mamička, že som chorá, ale nie som iná.

Aj ja túžim po priateľstve, vari je to chyba?

Počká, áno, dobre. Ale lúbiť treba.

Teba, ocka, súrodencov. I priateľa.

(Bianca)

PODNIKAŤ, ČI NEPODNIKAŤ

Odpoveď na túto dilemu hľadajú tí, ktorí sa v súčasnej nestálej a neistej dobe rozhodli a našli odvahu zobrať kormidlo svojho života, tvorivosti, nadania a schopností do vlastných rúk. A je to dobré. Fandím každému čestnému podnikateľovi, nech podniká v akomkoľvek odbore. Aj sociálna náuka Cirkvi hovorí o tom, že človek má možnosť slobodnou pracovnou činnosťou, podnikaním na voľnom trhu, vlastnením majetku, primeraným ziskom možnosť rozvíjať svoj osobný potenciál a zároveň sa tým podieľať na rozvoji spoločnosti. Samozrejme, nemám na mysli tzv. podnikateľov, ktorí sa nečistým spôsobom, obchádzaním zákonov, okrádaním štátu, bohatnutím na chrbtoch iných ľudí snažia pre seba nahonobiť majetok prostredníctvom čo najrýchlejšieho a najvyššieho zisku za každú cenu.

V otvorenej spoločnosti, slobodnej trhovej ekonomike majú možnosť aj cirkevné inštitúcie vstupovať do tohto podnikateľského prostredia – napr. ako neverejný poskytovateľ sociálnych služieb, budovaním sociálnych podnikov, prenajímaním svojich priestorov, budovaním a spravovaním vzdelávacích, kultúrnych, či sociálnych inštitúcií. Je to dobré? Ja si myslím, že áno, pokiaľ Cirkev nezabudne na svoje prvoradá poslanie, byť Matkou a Učiteľkou veriacich. Ale aj Cirkev je vsadená do sveta a má byť svedectvom pre tento svet. Napríklad aj tým, že pomôže plniť Boží príkaz a pôvodný Boží zámer s človekom – Naplňte zem a podmaňte si ju. Podieľajte sa na budovaní spravodlivejšej a lepšej spoločnosti.

Prečo o tom hovorím? Keď Žilinská diecéza zriadila gynekologickú ambulanciu, ktorá bude pracovať v súlade s princípmi ochrany života od prirodzeného počatia až po prirodzenú smrť a informuje o jej vzniku, už sa v médiách objavilo, že Cirkev „si v kostole naháňa svoje ovečky k svojim lekárom“ a že tým nekoná v súlade so zákonmi a etickými princípmi. Na druhej strane zase niektorí veriaci v jednej farnosti boli proti, keď farnosť pri kostole vybudovala kaviarničku, kde by si mohli v príjemnom prostredí posediť, porozprávať sa, dať si kávu, alebo prečítať si niečo zaujímavé. V súčasnej dobe zase vo verejnosti rezonovala otázka reštaurácie, ktorá bola zriadená pri arcibiskupskom sídle v Trnave.

Ja sama by som privítala, keby naša čajovňa bola otvorená častejšie, bola viac propagovaná a mohli by sme si v nej napríklad požiť a prečítať noviny, či knihu, alebo zúčastniť sa nejakého duchovného, kultúrneho, či iného podujatia. Stala by sa aj takýmto spôsobom priestorom pre evanjelizáciu, kde by aj ľudia, ktorí nechodia do kostola, mohli vidieť, že kresťania sú úplne „normálni ľudia“. Chce to len odvahu, dobré nápady a šikovných, zanietených ľudí.

Ale vráťme sa ku pôvodnej otázke – podnikáť, či nepodnikáť. Určite, aj keď prvoradým poslaním Cirkvi je „podnikáť s ľudskými dušami“ (tak, ako to hovorí kňaz Marián Kuffa v Žakovciach). Podnikanie v súlade s kresťanskými etickými a morálnymi princípmi však môže byť priestorom, ako zostať na „pulze dňa“ a zároveň byť svedectvom pre tento svet, že aj takto sa to dá...

ČÍTANIE TÓRY

Celú Tóru, teda Päť kníh Mojžišových, prečítajú Židia v synagóge podľa predpísaného poriadku za jeden rok. Celoročný cyklus čítaní sa končí čítaniami o požehnaní Mojžiša a jeho smrti a ešte v ten deň sa začína čítanie z Prvej knihy Mojžišovej, teda z knihy Genezis. Táto udalosť je pre židovskú obec sviatkom – je sprevádzaná zvláštnym rituálom a nazýva sa tiež „Radosťou z Tóry“. V tento deň je zvykom obchádzať so zvitkami Tóry pódium, z ktorého sa Tóra predčítava. Prítomní počas tohto rituálu recitujú biblické verše a spievajú. A tí, ktorí nesú zvitky Tóry v náručí, kráčajú najskôr ľahkým húpavým krokom, ktorý sa postupne s každou ďalšou obchôdkou mení na tanec a končí jasavým vytržením.

Okrem Piatich kníh Mojžišových sa čítajú v synagóge aj knihy Prorokov. Tento zvyk bol v starovekom Izraeli zavedený v časoch, keď ľudia, prenasledovaní pre svoju vieru, nesmeli čítať z Tóry, a preto namiesto toho čítali zodpovedajúce miesto z prorockých kníh. Prorocké knihy, na rozdiel od Tóry, sa však už nečítajú zo zvitkov, ale z obyčajnej knihy.

Reč orientálnych národov je sama osebe spevavá a pri modlitbách to platí dvojnásobne. Ten, kto číta, musí mať nielen výbornú pamäť (keďže číta text bez samohlások, čiarkov, otáznikov a dokonca ani bodky na konci vety nie sú zaznačené), ale musí mať takisto muzikálne nadanie a schopnosť zapamätať si rytmus. Medzi návštevníkmi synagógy sa určite nenájde mnoho takých, ktorí by boli schopní predniesť ľubovoľnú pasáž z Tóry bez prípravy a so správnou melódiou. A predsa je pre každého veľkou ctou, keď je k čítaniu Tóry vyvolaný. Príležitosťou môže byť napríklad významná rodinná udalosť: narodenie dieťaťa, obriezka, svadba, úmrtie, výročie úmrtia... Takýmto spôsobom sa celá synagóga podieľa na každodennom rodinnom živote jej členov.

Tu nás určite napadne otázka, či majú byť k čítaniu Tóry vyvolaní len ľudia skúsení a schopní správne text prečítať? Je čítanie Tóry výsadou pár ľudí? Čo potom takí, ktorí príslušnú pasáž nie sú schopní dokonale predniesť? Majú byť snáď z čítania vynechaní?

V židovstve sa pristúpilo k takej praxi, ktorá umožňuje, aby k čítaniu bol povolaný ktokoľvek, nielen ten, kto je považovaný za schopného a skúseného. Môže sa však naozaj stať, že čítanie textu sa úplne nepodarí. Preto v židovstve existuje funkcia takzvaného profesionálneho lektora, nazývaného *kore*, ktorý text ešte raz prečíta správne. I v prípade, že bol prečítaný bezchybne, pretože tradícia hovorí, že nikto nesmie byť zahanbený. V každom prípade však ten, kto zvládne prednes bez chýb vo výslovnosti a bez odchýlok v melódii, si od ostatných prítomných vyslúži veľké uznanie.

Je tiež sympatické, že i k najdrobnejším a najnepatrnejším úkonom pri bohoslužbách sa snažia Židia zapojiť už malé deti. Deti majú možnosť pri čítaní pridržať zvitok Tóry, pomáhať pri jeho zvinovaní či zdobení. Sú na to zákonite veľmi pyšné.

(zdroj: Simon Philip de Vries: Židovské obrady a symboly)

SRDCE V OHNI – vyznanie Guy Gilberta

Idem metrom a usadím sa na jedinom voľnom mieste vedľa postaršej dámy, ktorá si práve pokojne číta. Všímne si ma a hneď si presunie kabelku na druhú stranu. Podotknem: „Neboj sa, babuška, neprišiel som ti vykradnúť kabelku.“

Dáma pevne zovrie pery a mlčí. Tak som mrkol na knižku, ktorú čítala. Bola to moja kniha, ktorá práve vyšla! – (v češtine pod názvom) Bratr vyvržených. Kněz na pařížské periférii.

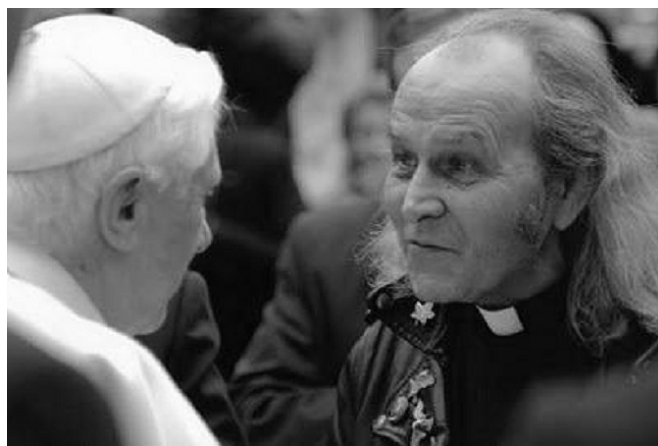
„Zaujímavé čítaníčko.“

„Čo vy o tom môžete vedieť?“ rozhorčila sa stará dáma.

„Ja som to napísal...“

Otočí sa, pozerá na mňa, potom ma spozná, ospravedlňuje sa a berie kabelku späť ku mne! Zvyšok cesty sme sa rozprávali.

Guy Gilbert, kňaz v čiernej koženej bunde a kovbojských čizmách, presúvajúci sa na motorke, hovoriaci žargónom najproblematickejších chlapcov z parížskych ulíc, je naozaj zaujímavý „týpek“. U niekoho vzbudzuje rozpaky, v skutočnosti však celý jeho kňazský život je presiaknutý úprimnou láskou k človeku a Cirkvi. Zaujala ma už prvá strana jeho novej knihy *Srdce v ohni*, ktorú venoval všetkým, „ktorí si zachovali odvahu napriek všetkému neopustiť Cirkev, ale i tým, ktorí ju opustili“.

Jedno z jeho venovaní patrí i Benediktovi XVI. Píše: „Túto knihu nebudeš čítať, pretože ťa pohlcuje apoštolská služba. Chcem ti ale prejaviť svoju náklonnosť, Benedikt. Tvoja pokora a tvoj láskavý pohľad patrí starému človeku, na bedrách ktorého spočíva neuveriteľná ťarcha. Tvoje pavúcie siete, utkávané po 40 rokoch v úrade kúrie, sú jasne badateľné. Z toho plynú i prešľapy, ktoré ti často iní už vmietli do tváre, pretože tvoja

komunikácia hockedy pokrivkáva.

„Nechajte vrabce štebotať,“ hovorieval rád pápež Ján XXIII. Múdra rada.

Nie si Ján Pavol II., to sa nedá nič robiť. Zostávaš však pre mňa svetlom, zdrojom sily. Tým, že si cieľom neustálych útokov, si mi ešte sympatickejší. „Moje jarmo je príjemné a bremeno ľahké,“ hovoril Kristus. Tvoj ľahký krok, ktorý som vždy obdivoval, nám ukazuje, že túto radu svojho Majstra prežívaš naplno.“

Čo sa udialo a čo nás čaká v Centre voľného času Božej tváre:

Už tradične sa 7. januára stretli zamestnanci, spolupracovníci a dobrovoľníci Centra na „Trojkráľovom posedení“. V príjemnej atmosfére sme strávili pár spoločných chvíľ, aby sme sa povzbudení pustili znovu do práce.

30. januára centrum ožilo zábavou. Deti v prezlečení za rôzne zvieratká, rozprávkové a filmové postavičky súťažili, zabávali sa a tancovali na našom detskom karnevale. O zábavu sa postarali naši mladí dobrovoľníci.

V piatok 22.2. večer o 19:00 hod. odchádzalo 37 účastníkov zájazdu „Po stopách sv. Františka“ do Talianska, kde navštívili Padovu, Rím a Assisi.

V čase jarných prázdnin bola herňa prístupná denne od 9:00 – 17:00 hod. a vo štvrtok 28. 2. sa uskutočnil turnaj v stolnom tenise a v stolnom futbale.

Na marec pripravujeme opäť tvorivé popoludnie v sobotu 23. 3. s témou „Veľkonočné dekorácie“.

Cez veľkonočné prázdniny 2. apríla by sme chceli uskutočniť jarnú turistickú prechádzku.

V týždni od 15. – 21. apríla bude v našom centre prístupná putovná výstava sv. Cyrila a Metoda zo Žilinskej diecézy.

Dôležitá informácia pre rodičov, ktorí by chceli dať dieťa v lete na detský tábor: počas tohtoročných letných prázdnin plánujeme dva tábory, a to: pobytový tábor v termíne 29.7. - 3.8. a denný tábor v termíne 12.8. – 16.8.2013.

sestra Kristína

FARSKÁ MATRIKA (15.12.2012 – 28.02.2013)

PRIJALI SVIATOSŤ KRSTU:

Jakub Štafurik, Lea Jarotová, Šimon Vojtech

SVIATOSŤ MANŽELSTVA:

Pavol Hamza – Renáta Kevešová, Miroslav Smoleň – Jana Kubínová

Oskar Záhorský – Veronika Kureková

S NÁDEJOU NA VEČNÝ ODPOČINOK SME ODPREVADILI:

Vlasta Ruttkayová, 72r., Božena Kromková, 66r., Július Ochmír, 78r., Viera Tkáčiková, 65r., Kamila Bryndzová, 61r., Augustín Štefánik, 80 r., Pavlína Kúcelová, 81r., Elena Weisssová, 82r., Katarína Gajdošová, 53 r., Blanka Bullová, 80 r., Terézia Radakovičová, 78 r., Lýdia Malá, 65r., Magdaléna Martinková, 82 r., Otto Híreš, 80 r., Michal Torma, 74 r., Mária Slováková, 70 r., Ludmila Vaterková, 72r.

Prosíme Vás, porozmýšľajte, či aj Vy nemáte vlastné svedectvo, ktoré by mohlo obohatiť a napomôcť druhým na ceste k Bohu. K tomuto účelu slúži schránka časopisu Prameň vzhadu v kostole, resp. e-mailová adresa: casopis.pramen@gmail.com. Požadovanú anonymitu rešpektujeme.

Vydáva Rím. kat. farnosť Martin - Sever pre vnútornú potrebu.

Adresa: Jilemnickeho 59, 036 01 Martin, email: mt.sever@fara.sk, web: www.fara.sk/mtsever
Vychádza ako občasník. Za teologickú a mravnú stránku zodpovedá o. Michal Masný.
Textová a grafická úprava Sephoris studio. Foto: vlastný archív, archív CVČBT, internet